

Mylný jest názor stěžovatelky, že se její vzdání se práva na výživné nemůže týkati prozatímního opatření, protože nejistota postavení za sporu zmenšuje prý podstatně její možnost výdělku, neboť prozatímní opatření může podle § 378 ex. ř. býti učiněno, by bylo zajištěno právo, které navrhuje strana má, kdežto v souzeném případě stěžovatelka práva na výživné nemá, ježto se ho vzdala.

Čís. 9958.

Sudišti podle § 86 j. n. jest podroben i cizozemec (obchodní cestující), jenž se v tuzemsku na některém místě zdržoval delší dobu k obstarávání svých obchodních věcí.

(Rozh. ze dne 5. června 1930, R I 362/30).

Žalobu zadanou na okresním soudě v T. soud první stolice k námitce místní nepříslušnosti zamítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. Důvody: Žalobce opíral příslušnost okresního soudu v T. o to, že žalovaný v T. bydlí, pokud se týče že tam měl poslední bydliště, že má v obvodu tamního bydliště majetek a že tam má provozovnu svého obchodu pokud se týče povolání (§§ 65, 66, 67, 87, 99 j. n.). První soud bezvadně zjistil, že žalovaný má stále řádné bydliště ve Vídni od r. 1901, a že se zdržoval v T. vždy jen přechodně, jen po několik dnů v hotelu. Podle § 66 j. n. určuje se obecné sudiště bydlištěm žalované osoby. Bydliště jest v místě, ve kterém se tato osoba usadila s prokazatelným nebo z okolností seznatelným úmyslem trvale se tam zdržovati. Při několika bydlištích v obvodech několika soudů jest odůvodněno pro ni obecné sudiště při každém z těchto soudů. Z prohlášení žalovaného jako strany procesní jest patrné, že má sice své trvalé bydliště ve Vídni, kamž jest také domovským právem příslušný a jest opatřen rakouským cestovním pasem, takže jest zcela nepochybně rakouským státním příslušníkem nikoliv občanem československým, a sám uvedl, že se v Čsl. republice v T. zdržuje přechodně při příležitosti svých obchodů kratší neb delší dobu, někdy tři neděle, někdy čtyři neděle, že v T. absolvoval také školu pro jízdu autem, které si zde pořídil a že bydlí pravidelně při těchto obchodních zájezdech v T. v hotelu, kde jest vždy policejně hlášen. Byť i tehdy nebyl T. stálým bydlištěm žalovaného ve smyslu § 66 j. n., jest přece místem, kde se žalovaný občas určitou dobu zdržuje za okolností, poukazujících k delšímu pobytu než budou projednány obchody jím podnikané. Vyplývá také ze svědecké výpovědi Rudolfa K-a, že žalovaný má u něho zvláštní konto za odebrané zboží, za benzin, olej atd., dosud otevřené, že zde uzavřel koupi auta tuzemské značky, kde v kupní smlouvě uvedeno bylo bydliště žalovaného v T., že v tuzemsku uzavřel vlastním jménem pojištění se žalující stranou ohledně zakoupeného auta, což vše nasvědčuje tomu, že úmysl žalovaného směřoval k delšímu, byť přerušovanému pobytu v tuzemsku za obchodními účely. Poukázati jest také k tomu,

že i žaloba byla doručena žalovanému v T. do vlastních rukou a že žalovaný sám činil podání ve sporu udávaje adresu svou jako obchodník v T. Není tudíž pochyby o tom, že v tomto případě jde o sudiště podle místa zaměstnání ve smyslu § 86 j. n. v T., kdež měl žalovaný středisko a východisko své hospodářské živnosti, nikoliv ovšem závod neb provozovnu. Pokud přichází v úvahu ustanovení § 12 zákona ze dne 23. července 1917 čís. 501 ř. zák. o pojišťovací smlouvě, jest sudištěm pojištěného rozuměti soud, kde má pojistník trvalé bydliště podle § 66 j. n. Nemá-li však v tuzemsku trvalého bydliště, není závady, by nastoupilo na jeho místo sudiště podle místa zaměstnání ve smyslu § 86 j. n. Tu jde o případ, kde má býti tuzemskému oprávněnému umožněno chrániti svůj zájem proti dlužníku bydlicímu v cizozemsku a provozujícím obchody na území Čsl. republiky pro pohledávku z právních jednání v tuzemsku ujednaných a splatných.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené rozhodnutí, pokud vyvozuje příslušnost okresního soudu v T. z ustanovení § 86 j. n., srovnává se se zjištěným stavem věci a vyhovuje zákonu. (Srovnej též rozhodnutí čís. 2670 sb. n. s.). Stěžovatel se proto odkazuje na jeho v podstatě správné odůvodnění. K vývodům dovolacího rekursu se podotýká, že nebylo nutné, by se žalobkyně odvolávala výslovně na ustanovení § 86 j. n. Stačí, byly-li uvedeny a prokázány skutečnosti, odůvodňující použití tohoto zákonného předpisu, a jest pak věcí soudu, by je podřadil pod zákonnou normu. Žalobkyně tvrdila, že žalovaný bydlí i ve Vídni i v T. a že jeho posledním bydlištěm byl T. Bylo-li pak zjištěno, že žalovaný, jenž jest cizozemcem, skutečně, třeba jen přechodně, v T. bydlel a že si tam, jak ostatně v dovolacím rekursu sám doznává, najal pokoj a zdržoval se tam za účelem obstarávání svých obchodních záležitostí občas až do poslední doby, někdy dva až tři týdny, ano jednou i čtyři týdny, jest v tom zajisté spatřovati pobyt delšího trvání, jaký má na zřeteli ustanovení § 86 j. n., a není zákonné překážky, by ve zmíněném skutkovém přednesu žalující strany nebylo spatřováno též uplatňování sudiště podle místa zaměstnání podle § 86 j. n., zejména, an jest splněn i předpoklad, že jest žalováno pro nároky majetkové. Stěžovatel jest na omylu, dovozuje, že se ustanovení § 86 j. n. na něho proto nevztahuje, poněvadž jako obchodní cestující nemůže býti zařaděn do skupin čeledi, ručních nebo továrních dělníků, živnostenských pomocníků, učňů, studujících a žáků, neboť tyto skupiny osob jsou v § 86 j. n., jakž plyne jasně ze slov »zejména jako«, vyjmenovány jen příkladmo a není rozumného důvodu pro mínění, že cizozemský obchodní cestující, který se na některém místě v tuzemsku zdržuje za okolností uvedených v § 86 j. n., není podroben působnosti tohoto zákonného předpisu.